



Arrest

nr. 123 866 van 14 mei 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X en X, die verklaren van Mongoolse nationaliteit te zijn, op 10 januari 2014 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van 5 november 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 april 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 april 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. NEERINCKX, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. FLAMANG, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Eerste verzoeker dient in 2005 een asielaanvraag in. Omdat eerste verzoeker reeds in Frankrijk asiel had aangevraagd werd de overname door Frankrijk gevraagd. Frankrijk verklaarde zich akkoord voor de overname en op 19 januari 2006 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 18 april 2006 dient eerste verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 5 oktober 2007 is de aanvraag onontvankelijk verklaard en ter kennis gebracht samen met een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 18 september 2006 dient tweede verzoekster (echtgenote van eerste verzoeker) een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. Op 24 mei 2007

neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. De beslissing is ter kennis gebracht samen met een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 29 juni 2007 dient tweede verzoekster opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Op 26 mei 2008 neemt de gemachtigde van de minister voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Op 10 december 2009 dienen verzoekers (ook de kinderen) een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Op 4 april 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag onvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Deze beslissing wordt op 4 juni 2012, samen met een bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekers ter kennis gebracht. Tegen deze beslissingen dienen verzoekers een annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die bij arrest nr. 90 256 van 25 oktober 2012 de beslissingen vernietigt. Op 13 november 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een nieuwe beslissing tot ongegrondheid van de aanvraag. Deze beslissing is op 11 december 2013, samen met nieuwe bevelen om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht aan verzoekers.

Op 11 april 2010 wordt aan vierde verzoeker een bevel ter kennis gebracht om het grondgebied te verlaten.

Op 20 september 2010 wordt aan vierde verzoeker opnieuw een bevel ter kennis gebracht om het grondgebied te verlaten.

Op 18 februari 2013 dienen verzoekers opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 27 september 2013 wordt aan vierde verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht.

Op 4 november 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in hoofde van eerste en tweede verzoeker onontvankelijk wordt verklaard omdat de buitengewone omstandigheden niet zijn aangetoond. Tegen deze beslissing dienen eerste en tweede verzoeker een annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gekend onder het rolnummer 146 300.

Op 5 november 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissingen waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in hoofde van derde en vierde verzoeker onontvankelijk wordt verklaard omdat de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarden niet zijn vervuld. Tegen deze beslissingen dienen derde en vierde verzoeker een annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gekend onder het rolnummer 146 294.

Op 5 november 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten voor elk van verzoekers. Dit zijn de bestreden beslissingen waarvan de motivering voor de eerste, derde en vierde verzoekers telkens luidt als volgt:

“(...) wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op basis van volgende feiten:

Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort.”

De motivering van het bevel om het grondgebied te verlaten genomen voor tweede verzoekster luidt als volgt:

“(...) wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op basis van volgende feiten:

Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.”

2. Over de rechtspleging

Verzoekers hebben binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wensen neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1 In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie op van het gebrek aan het rechtens vereiste belang in hoofde van verzoekers omdat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissingen die gestoeld zijn op artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, niet beschikt over een discretionaire bevoegdheid zodat een eventuele vernietiging van de bestreden beslissingen verzoekers geen enkel nut kan opleveren. Bovendien betreft het bevel om het grondgebied te verlaten in hoofde van vierde verzoeker een herhaald bevel nu reeds op 27 september 2013 een bevel werd gegeven die definitief en uitvoerbaar is.

3.2. De Raad dient echter op te merken dat geen bevel mag worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna : het EVRM) (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Dit blijkt ook uit het gestelde in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Verwerende partij bevestigt in de nota dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet voorschrijft dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een verwijderingsmaatregel rekening dient te houden met bepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling. Het feit dat de verwerende partij in uitvoering van de vreemdelingenwet in welbepaalde gevallen slechts over een gebonden bevoegdheid beschikt met betrekking tot het uitvaardigen van een bevel om het grondgebied te verlaten, neemt niet weg dat ook in deze gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten een schending kan uitmaken van een bepaling van het EVRM of van bepaalde fundamentele rechten. Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van onderliggende procedure de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van de hogere verdragsbepalingen, *in casu* het EVRM. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291).

Er kan niet zonder meer worden gesteld dat verzoekers geen belang zouden hebben bij de nietigverklaring van de bestreden beslissingen, waardoor de exceptie van het ontbreken van het rechtens vereiste belang dient te worden verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1 In het enige middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Ter adstruering van het middel zetten verzoekers het volgende uiteen:

“Art. 74/ 13 Vreemdelingenwet bepaalt:

“ Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land”

In casu hebben verzoekers in hun eerdere aanvraag om machtiging tot verblijf o.g.v. art. 9bis Vreemdelingenwet uitdrukkelijk aangegeven dat beide kinderen naar school gaan.

Dit recht op onderwijs voor het kind, en de voorrang voor het belang van het kind, is geconsacreerd in verschillende verdragsrechtelijke bepalingen.

Hieruit vloeit voort dat een kind steeds de mogelijkheid moet kunnen genieten om een schooljaar dat reeds werd aangevat, ook te voltooien; zulks is evident in het belang van het kind.

In casu werd de bestreden beslissing betekend na het aanvangen van het schooljaar.

De bestreden beslissing houdt op geen enkele wijze rekening met dit element; evenmin wordt rekening gehouden met het reeds door de kinderen afgelegde schooltraject in België (gedurende 5 schooljaren) en de opportuniteit voor de kinderen om hun schoolopleiding hier te voltooien (i.p.v. te onderbreken).

De bestreden beslissing is derhalve manifest strijdig met art. 74/13 van de Vreemdelingenwet, aangezien de belangen van de kinderen (bij het voorzetten van hun opleiding) niet eens in overweging worden genomen.”

4.2 Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 18 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, omgezet in België bij wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. In de mate verzoekers betogen dat er specifiek moet gemotiveerd worden omtrent de in dit artikel bepaalde belangen, kunnen zij niet worden gevolgd. Uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet kan slechts wordt afgeleid dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening dient te houden met bepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezinsleven- en familieleven, en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling. Het genoemde artikel 74/13 van de vreemdelingenwet omvat hieromtrent geen formele motiveringsverplichting.

Verzoekers wijzen op het recht op onderwijs en het belang van het kind.

Vooreerst merkt de Raad op dat uit de stukken van het administratief dossier de kinderen van eerste en tweede verzoekers meerderjarig zijn nu zij geboren zijn op respectievelijk 10 januari 1995 en 12 januari 1992. Wat betreft het recht op onderwijs blijkt uit de stukken van het dossier dat er slechts attesten van 2009 en 2007 en een studentenkaart geldig tot 2012 zijn voorgelegd. Verzoekers maken aldus niet aannemelijk en tonen ook thans niet *in concreto* aan dat de ‘kinderen’ nog steeds schoollopen. Bovendien hebben verzoekers het schoollopen van de ‘kinderen’ ingeroepen in de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. In de beslissing van 4 november 2013 waarbij deze aanvraag onontvankelijk is verklaard, wordt uitdrukkelijk aangegeven om welke reden dit element geen buitengewone omstandigheid uitmaakt:

“Het feit dat de kinderen van betrokkenen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid. Hun kinderen hebben namelijk geen rechtmatig verblijf in België. Ze zijn meerderjarig en kunnen in het land van herkomst een studentenvisum voor België aanvragen.”

Uit de beslissing van 4 november 2013 blijkt aldus dat verweerder bij het nemen van de bestreden bevelen van 5 november 2013 wel degelijk rekening heeft gehouden met het schoollopen van de ‘kinderen’. Het feit dat verweerder vooraleer deze bevelen te nemen eerst onderzocht of het schoollopen van de kinderen het indienen van de aanvraag om machtiging tot verblijf in België kan verantwoorden, toont aan dat verweerder net wel de belangen van eerste en tweede verzoeker hun kinderen en hun schoollopen in aanmerking nam. Verzoekers hebben overigens in het annulatieberoep tegen de beslissing van 4 november 2013 (RvV nr. 146 300) geen kritiek geuit tegen voormeld geciteerd motief.

Waar verzoekers betogen dat aan de kinderen de opportuniteit om hun schooljaar en schoolopleiding te voltooien, wordt onderbroken door de bestreden bevelen, merkt de Raad op dat verzoekers steeds om uitstel van de tenuitvoerlegging van de bestreden bevelen kunnen verzoeken bij de gemachtigde van de staatssecretaris teneinde de ‘kinderen’ de mogelijkheid te geven hun schooljaar te kunnen voltooien.

Verzoekers maken met hun betoog een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet niet aannemelijk.

Het enige middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien mei tweeduizend veertien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN